

Rande na slepo

I.časť

Pokiaľ ide o vzťahy s mužmi, nemám k tomu, čo povedať. Som jedna z tých smoliarok, ktoré majú jednoznačné predpoklady na chov množstva mačiek po tridsiatke.

Toto mi zišlo na um, keď som vbehla do kaviarne. Premýšľala som nad tým, prečo ma v nej nik nečaká. Bol tam len ten hlúpy kovový kocúr sediaci pred kozubom, ktorý by ma asi nenávidel rovnako ako ja jeho, keby bol živý. Nemám rada mačky, už len kvôli pomysleniu, že mi majú robiť spoločnosť po dosiahnutí určitej vekovej hranice.

Keď som sa pohla vpred a zabuchla za sebou dvere, drevo v krbe spraskalo. Ten diabol s mačacími disko guľami namiesto očí, na mňa zagánil. Aspoň som mala ten pocit. Do vzduchu vyleteli žeravé obláčiky a kocúr, ktorého som stihla nazvať diablom, zatvoril oči. Ako mohol zatvoriť oči? Pomyslela som si, ale nezamýšľala sa radšej nad tým. Asi som bola len nervózna, pretože ma čakalo rande na slepo.

Spravila som zopár krokov a uvedomila si jednu zvláštnu skutočnosť. Som v kaviarni, kde nikoho niet... teda, kde niet stola s jedným osamoteným človekom. A to znamenalo jediné: *moje rande skončilo skôr než sa stihlo začať.*

Potrebovala som vzduch, preto som sa rozbehla k oknu. Barman stojaci za barovým pultom len odvrátil zrak a tváril sa, že leští poháre. Keď sa do miestnosti vkradla potrebná dávka kyslíka, konečne som sa pohla k nášmu... oprava... k môjmu zarezervovanému stolu. Nevedela som, čo cítim. Hnev? Smútok? Ľútosť?

Skôr než som stihla vyhnať pocity z tela, buchli dvere kaviarne. Srdce mi poskočilo. Keby som bola budova, tak to opíšem, že poskočilo o minimálne desať poschodí. O pár sekúnd som sa otočila. Zadívala som sa k dverám. Stál tam muž pokrytý tmou a tajomnom, ktoré ma nepríjemne prekvapilo. Keď som k nemu začala kráčať, pochopila som, že to nie je muž, na ktorého som čakala.

„Doriti!“ Zakliala som. Asi nikto by na takéhoto človeka nečakal, pretože mal v ruke nôž a čierny zápisník.

Odrazu som zatúžila utekať, až kým sa mi nepodlomí kolená. Bežať hocikam, kam by to bolo bezpečné bežať. Alebo kričať, aby ma začul niekto z diaľky a prišiel mi na pomoc, pretože som bola najbližšie k mužovi.

Náhle som však privrela oči, zľahka preglgla a stisla stĺpnuté pery.

Kto normálny by privrel oči v podobnej situácii? Nerozumela som samej sebe. Keď som oči otvorila, muž bol preč.

Nestál predou mnou, ale za mnou, pretože som pocítila jeho dych na odhalenej pokožke ramien. Ako to dokázal? Ako sa dokázal presunúť v priebehu jednej sekundy o desať metrov?

Ak je to upír, dúfam, že ma aspoň na jedného z nich premení. Zišlo mi na myseľ.

„Mám ťa!“ zašepkal. Keď okolo mňa presvišťal nôž a nezabodol sa mi do hrdla či brucha, pochopila som, čo sa stalo. Ubehli dve sekundy a zaznel cvengot kovu po dopade noža na zem. Bol mokrý od krvi. No ja som nebola zranená, ale on. Ten muž so zápisníkom. Dočerta! Čo vlastne znamenal ten zápisník.

Rande 2.0

II.časť

Rýchlo som sa zvrtila. Vtedy mi z tela vyprchal strach... strach okamžite vystriedala bolesť. Chcela som sa nadýchnuť, ale nedokázala som to.

V panike som nahmatala zadné vrecko na džínsoch, schmatla mobil a vytočila číslo záchranej služby. Kým muž oproti mne padol na zem, stihla som ho chytiť okolo pásu a zmierniť jeho pád.

Z opačnej strany linky sa ozvala žena. Keď som zdvihla mobil pred seba, okamžite displej zaliala hrubá vrstva krvi. Dlane som mala mokré a lepkavé. Ani som si neuvedomila, že som sa snažila zastaviť mužovi krvácanie na krku.

Telefón mi vyklzol. Stratil sa v hmle ohnivých iskričiek, ktoré okolo mňa začali obiehať pokým sa mu po hrudi rozlievala krv a jeho slabý dych ma šteklil na perách. Umieral!

Dofrasa aj s trápnyimi ohnivými iskričkami! Spamätaj sa! Nepanikár, ale zachráň ho. Napomenula som samú seba a drapla telefón k sebe, aby som mohla zavolať pomoc.

„Preber sa!“ Zakričala som na muža v mojom náručí, aby otvoril oči.

„Nenechám ťa zomrieť!“ To som síce povedala nahlas, ale v skutočnosti som mala na mysli „nenechám ťa zomrieť, pretože by bola tvoja krv na mojich rukách a šla by som asi do basy, pretože mám kopec svedkov!“

Opäť som urobila to, čo predtým. Zatvorila som oči. Keď som ich otvorila, umierajúci muž bol preč.

Nevedela som zahnať myšlienky na nôž v mužovej ruke a ani na môj útok celú noc. Bola som vydesená, vyklepaná, zmätená a zvedavá. Dokonca mi to nedalo pokoj ani, keď sa na ďalší deň objavil úsvit a lúče zúrivého slnka vbehli cez okno do mojej izby. Bez premýšľania som utekala na zoznamku zohnať si nové rande - rande 2.0.

Nadišiel čas popasovať sa s realitou a vyriešiť, čo sa včera stalo. Dnes mi už nezáležalo na tom či sa dotyčný ukáže, chcela som jednoducho zistiť, čo sa to dialo. Možno prísť na to či som psychicky narušená alebo sa v tej kaviarni udialo naozaj niečo zvláštne.

Spomienky na predošlý deň ma opantávali ako účinky alkoholu... boli všade. Keď som otvorila dvere do kaviarne a pocítila vôňu kávy a mäťového čaju. Keď som zbadala kovového kocúra pred krbom, ktorý mal teraz zatvorené oči a spal. Keď som kráčala k oknu, aby som ho otvorila a vpustila dnu trochu kyslíka. Všetky spomienky sa vôkol mňa vlnili ako tiene.

Nebolo cesty späť. Zvedavosť ma natoľko pohltila, že som dokonca zamierila k zarezervovanému stolu a stretla sa s mojím „rande 2.0“. Klasicky som sa ocitla na ďalšom rutinnom rande, kedy sa opäť približujete k myšlienkam či si neprenajateľ rovno chovnú stanicu s mačkami a vyvarovať sa prílišnému neporiadku v obývačke.

„Chceš vidieť, čo som dnes priniesol?“ Opýtal sa muž zo zoznamky a siahol do vrečka ruksaku, ktorý mu ležal pri nohách.

„Prosím?“ Nerozumela som... iba som zmätene pozerala, ako šmátra v ruksaku. Po chvíli prudko klepol po stole. Najskôr som chcela vyskočiť a utekať kade ľahšie, ale keď som zbadala, že položil na stôl čierny zápisník, zamrzla som.

„Čo to je?“

„Otvor to!“ jeho hlas bol odrazu desivo hlboký. Strach ma pohltil. Ako sa však zbaviť strachu?

Smrť sa blíži

III.časť

Odstrániť zdroj. Náhle mi zišlo na um a rozhodla som sa zistiť, čo ten čierny zápisník znamená. Kým som načahovala ruku k zápisníku, niekto za mnou veľmi potichučky zahmkal. Skôr než som sa stihla dotknúť zápisníka, pocítila som tupý úder na hlave. Padla som na zem. Náraz bol krátky, prudký a sakramentsky bolestivý. Niečo som si musela zlomiť. Mám problém s čeľustným kĺbom, preto moje prvé myšlienky patrili práve môjmu kĺbu. Keď bolesť trochu

ustúpila, podarilo sa mi zdvihnúť. Okrem rany na líci a lepkavej blúzky od krvi som bola v poriadku.

Zatvorila som oči.

Dofrasa! Ešte raz zatvorím oči v podobnej situácii, tak sa bezpodmienečne presťahujem na psychiatriu. Kliala som v mysli.

V hrdle mi navrela obrovská hrča, pretože mi niekto zľahka prešiel ľadovým kusom kovu po kľúčnej kosti. Vnímala som intenzívne len tep svojho srdca, ktoré zúrivo tlklo v každom centimetri môjho tela. Ten dotyk bol príliš desivý a ja som mala strach. Prečo som sa vrátila do tej hlúpej kaviarne?

„Chceš žiť?“ Opýtal sa niekto. Hlas v hrdle sa mi zasekol ako škrupina z orecha v mlynčeku. Cítila som dych neznámeho na uchu a vnímala, ako dvíha nôž k môjmu krku. Približoval sa a dotyk čepele zosilnieval. Skôr než som stihla čokoľvek povedať, čepeľ sa zaborila do mäsa na mojom hrdle a otvorila cestu smrti. Konečne som tie hlúpe očiská otvorila a neznámeho zrazila k zemi. Cítila som, že mám priveľmi málo energie, ale vedela som aj to, že ak sa nedostanem von z kaviarne, zomriem. Všetku silu som presunula do nôh a utekala s rukami prilepenými na svojom hrdle. Nemohla som sa nadýchnuť, nemohla som nič povedať... štvalo ma to, pretože som chcela nadávať.

Dvere kaviarne boli nekonečne blízko a zároveň tak nekonečne ďaleko.

Zahmlievalo sa mi pred očami. Trpeli mi nohy, boleli ma kosti, ako keby som sa borila s nepríjemne vysokou horúčkou... a potom, keď sa hmla zmenila na temnotu, som začula praskanie dreva a kroky. Niekto mi musel otvoriť dvere, pretože ja by som to nedokázala. Z kaviarne som vypadla ako smeti, skotúľala sa po tvrdom kamennom podklade a ocitla sa horeznačky na zemi. Zhlboka som sa nadýchla. Konečne mi do hrdla prúdil sladký kyslík. Rana na hrdle sa zahojila, hoci krv zostala na mojich šatách, ale smrti som unikla.

V tom okamihu som si bola istá dvoma vecami: prvou bolo to, že umierať je na hovno pocit a druhou, že si nabudúce zoberiem so sebou do kaviarne niečo na obranu.

Vraciam sa so zbraňou

IV.časť

Po niekoľkých desivých nočných morách som sa už ani nepokúšala zaspáť. Nehybne som ležala na posteli a premýšľala. *Čo urobím ďalej? Vrátim sa do kaviarne alebo nechám kaviareň kaviarňou?*

Tieto otázky boli asi zbytočné, pretože moja zvedavosť bola vždy silnejšia než zdravý rozum. Keď bolo dostatok hodín, vykotúľa som sa z postele a začala ďalší bežný deň... teda až na to, že som celý deň snovala plán. Najt'ažšia časť plánu bola zbraň. Čo si vziať na obranu, keď sa neviete brániť? Žiadne bojové umenie či znalosť používania zbrani u mňa nehrozila. Preto som zrejme usúdila, že najlepšia zbraň bude muž po mojom boku. Nie hocijaký. Taký, ktorý dokáže prežiť a zvládne bojovať... a hlavne taký, ktorý by riskoval kvôli mne aj život. Samozrejme, že tento fakt som nebrala na ľahkú váhu. Udalosti večer by sa mohli zvrtnúť, preto sme potrebovali ešte zálohu. Brat si vzal so sebou kamaráta. Hoci obaja ofrlali vidinu klasickej kaviarne. Keď som pomenovala našu akciu názvom „Krvavá kaviareň“, trochu to vylepšilo skóre kaviarne. Vraj čajovne a obyčajné kaviarne páchnu nudou, pretože do nich chodia len ľudia ako ja.

„Ak bude váš život visieť na vlásku, snažte sa dostať z kaviarne von!“

„Čo ak sa dostaneme len k baru?“ Zasmeje sa brat.

„Hovorím vážne!“

Keď sme vošli spoločne do kaviarne, javila sa ako vždy normálne. Kocúr spokojne spal pred krbom, barman leštil poháre a pri žiadnom stole nesedel nik sám. Priestormi sa tiahla aróma čaju a kávy. Skôr než som stihla oboch zaviesť k nášmu stolu, brat s kamarátom stáli pri bare a objednávali si alkohol.

Rýchlo som sa poobzerala. Strach mi tlačil do hlavy kopec desivých predstáv. Uvoľnila som sa až vo chvíli, keď sa brat s kamarátom posadili k nášmu stolu. Vydolovala som z vrečka mobil. Všimla som si, že je deväť hodín večer.

„Vraj im došli zásoby piva! Musíme počkať!“ Podotkol brat podráždene a chytil mi bradu medzi prsty. „Bude vadit' ak sa presunieme inam? Aj tak sa tu nedeje nič zvláštne. Možno si bola len unavená, preto si mala všetky tie divné predstavy.“ Dodal a postavil sa. Žalúdok mi stiaholo do uzlu a nevedela som dostať zo seba jediné slovo. Vedela som, že mi neverí. Preto som mu povedala, že ja zostanem.

Obrátila som urazene hlavu nabok, aby pochopil, že sa hnevám. Vtedy som pozrela na zem a zbadala na zemi čierny zápisník. Všimla som si, že v rovnakom okamihu na zápisník pozrel aj muž sediaci pri stole oproti mne. Skôr než ho stihol zdvihnúť, schmatla som ho a ustúpila k nášmu stolu tak rýchlo, že som narazila prudko do brata.

„Vráť mi ho! Je môj!“ Zasipel a brat do mňa rozčúlene štuchol.

„Čo to robíš? Vráť mu to!“ Keď som otočila hlavu nabok a pozrela cez plece, uvedomila som si, že nielen brat, ale všetci v kaviarni na mňa zmätene zízajú.

„Dobre!“ Odvrkla som, pretože ten zápisník bol naozaj len obyčajný zápisník. Žiaden tajný odkaz v ňom nebol. Nerozumela som tomu. Všetko bolo úplne normálne. Skôr než som stihla

niečo ďalšie povedať, brat ma chytil za lakteť a začal viesť smerom k dverám so slovami, že nabudúce si sadne k oknu, aby mohol z neho rovno vyskočiť... ak urobím niečo podobné ako pred chvíľou. V tom okamihu sa mi konečne vyjasnilo.

„Okno!“ Zachrapčala som a vytrhla sa bratovi zo zovretia. Kým som stihla okno otvoriť, brat stál pri mne a častoval ma nadávkami.

A potom to prišlo... mala som pravdu vo všetkom. *Krvavá kaviareň bola online.*

Šialenstvo sa rozširuje V. časť

Zatvorila som na chvíľu oči. Ja hlúpa som to zase urobila. Sústredila som sa na to, čo počujem. Praskanie horiaceho dreva, kvílenie elektriny v rozvodoch, spustený poplach nejakého auta pred kaviarňou a krik ľudí.

„Čo to robíš? Otvor oči!“ Zakričal na mňa brat a prudko mnou potriasol. Takmer som sa zrútila na zem, ale podarilo sa mi nabráť rovnováhu. Keď som pozrela okolo seba, uvedomila som si, že kaviareň je ponorená v krvi. Nestihla som ani len vykriknúť a už som uháňala spolu s bratom k dverám. Skôr než sme stihli vybehnúť von, skočil nám do cesty človeks pohľadom prahnúcim po smrti. Tvár mal špinavú od krvi, ale desivo bielu, preto aj malá kvapôčka krvi by pôsobila výrazne na jeho pokožke. V rukách držal ešte žeravý kutáč. Vtedy môj šialený strach narástol na maximum, pretože chalan pred nami nadvihol ruku a rozohnal sa smerom k môjmu bratovi.

Skôr než sa môjho brata kutáč vôbec stihol dotknúť, niekto toho človeka strhol a prerazil s ním okno kaviarne. Keď sme s bratom vybehli von, pochopili sme, že nás zachránil jeho kamarát. V tom okamihu som sa už vôbec nebála. Predsa sme vyšli z kaviarne a mimo nejnám už nič nehrozilo. Teda... to som si myslela.

Podľa toho, s akým výrazom na tvári sa zdvihol zo zeme muž s kutáčom, som pochopila, že nie je koniec. Navyše som pochopila aj to, že už nemôžem utekať. Šialenstvo sa rozšírilo aj mimo kaviarne... a buď s tým skončujem alebo nechám smrť prúdiť do mesta.

„Čo má toto všetko znamenať?“ Zavrčala som zúrivo a muža s kutáčom, ktorý ležal už ďaleko od neho, som drapla za ruku „Prečo sa toto deje?“ Myslím, že keby som bola na mieste toho človeka, reagovala by som menej vydesene. Z nejakého dôvodu sa ma ten človek bál, akoby som bola diabol a prahla po jeho utrpení.

„Nemôžeš nič vrátiť späť!“ Prosíkal a vtedy sme si bratom vymenili pohľady. V tomto okamihu som si uvedomila jednu zvláštnu skutočnosť. Prečo to začalo mojim príchodom do

kaviarne? Prečo som sa vrátila do kaviarne? A začalo to vôbec tým, že som vošla dnu alebo to začalo už dávno predtým?

Nepriateľ je odhalený

VI. časť

Nohy mi náhle zoslabli a myseľ zostala prázdna. Nedokázala som sa udržať nad zemou a padla som prudko na kolená. Chcela som sa nadýchnuť a potom vydýchnuť, ale nedokázala som to. V žalúdku mi zúrila potravinová vojna a myslela som len na to, že by som najradšej všetko vyvrátila. Pozrela som na zem, do odrazu rozbitého skla, ktoré bolo v tme zrkadlom. Uvedomila som si, že mi krv zalieva tvár. Cítila som, že mi zateká pod tričko. Netušila som či ma niekto poranil alebo som poranila niekoho ja. Mala som v mysli chaos. Zbierala sa vo mnezlosť, pretože mi dochádzalo, čo sa stalo. Prečo tá kaviareň rodí toľko strachu.

„Ni...“ Pokúsila sa vydať zo seba aspoň jedno slovo, ale nedokázala som to. Hlas sa mizasekol v hrdle, akoby mi niekto rozdrvil hlasivky na prach. Čo to znamenalo?

„Vstaň a utekaj!“ Do uší mi prenikol zúrivý hlas, ktorý sa mi zarezával hlboko pod kožu.

No tak! Vstaň! Prehovárala som samú seba v mysli. Keď som sa pokúsila zdvihnúť, vlastná váha ma zradila a stiahla k zemi... tentokrát oveľa drsnejšie. Udrela som si sánku, ktorá mi spraskala bolesťou. Dych sa mi zrýchľoval. Triasla som sa, okolo mňa bolo počuť krik. Bála som sa toho, čo prichádzalo.

„Doriti!“ Vyhĺkla som. Prečo by som mala utekať? *Už nebudem utekať!* Keď som sa pokúsila vstať, podarilo sa mi to. V tej chvíli som pochopila, že na zemi leží čierny zápisník. Presne ten zápisník, v ktorom sa mal ukrývať kľúč k záhade. Hoci to nikde nikto nenapísal, ale ja som vedela, že ak sa k nemu dostanem, odhalím pravdu. Preto som rýchlo po zápisníku siahla a začala v ňom lisovať skôr než mi ho niekto vytrhne z rúk.

„Čo v ňom je?“ Spýtal sa brat, ktorý za mnou netrpezlivo pochodoval.

„Je prázdny!“ Zvrtla som sa.

„Daj ho sem!“ Kým si ho listoval, jeho obočie sa hmýrilo ako dva chrobáky. „O čom hovoríš? Ved' je minimálne polovica zapísaná!“

Hneď ho podal kamarátovi a ten mi tvrdil to isté. Keď sa dostal čierny zápisník späť ku mne, pokrútila som hlavou. Ja som videla len prázdne strany a vedela som konečne prečo.

Náhle som zatvorila oči. Už by som fakt s tým mohla prestať, ale nevádi, je to posledný krát.

Urobila som to, aby vyznel koniec príbehu dramatickejšie.

Myšlienky sa mi odrazu hromadili, pretože som vedela dôvod, prečo sa kaviareň zmenila na krvavú kaviareň... vedela som aj to, prečo som sa do kaviarne vrátila. Prečo som do nej vzala brata a prečo som ja jediná, ktorá vidí prázdne stránky. Mala som pochopiť, že ja som ten nepriateľ. Stačí si spomenúť... ako začala úplne prvá stránka. Nebolo by lepšie začať napríklad takto:

Pokiaľ ide o vzťahy s mužmi, zatiaľ nemám k tomu, čo povedať. Uvidíme na najbližšom rande. Prečo som sa rozhodla vkročiť do kaviarne s tým pocitom, že sa stane rovnaká chyba? Keby som to neurobila, nestanem sa nepriateľom kaviarne. Keby som sa rozhodla teraz v poslednej časti príbehu vstať a utiecť, kaviareň by prežila aj ďalší deň. Lenže ja som neutekla a krviprelievania sa skončilo. Čierny zápisník mal prázdne listy, pretože musím začať písať úplne nový príbeh.

